

[Vivika.]

nu ved de samme søfolk, at de bedste tatoveringer får man i København, og det er medvirkende til, at der tatoveres en del, og en meget stor part — sikkert det store flertal — af klientellet er udlændinge.

Så fremhæves det, at unge mennesker i land og navnlig de unge fra institutionerne er tilbøjelige til at lade sig tatovere eller tatoverer sig selv. Det kan jo hænge sammen med, at andre unge f. eks. lader håret gro eller ifører sig en påklædning, der er mere praktisk end den, vi andre går i. Måske er disse statussymboler udslag af en protest imod den konformitet, der er i samfundet. Jeg mener i øvrigt, det var langt bedre med oplysning i stedet for tvangsforanstaltninger i dette spørgsmål.

Socialistisk folkeparti kan gå ind for, at man forbyder tatovering af unge under 18 år. Det er jo i de meget unge år, man er benådet med levsindighedens gave og i stærkere grad levs efter det mexicanske ordsprog, der siger: vær aldrig forsigtig.

Vi kan gå ind for ændringsforslaget om forbud mod, at hoved, hals og hænder tatoveres, og vi må også kraftigt gå ind for, at § 2 i lovforslaget bliver strøget, således at tatovørerne ikke skal følge almindelig butikslukketid.

Fru Camma Larsen-Ledet siger godt nok, at så er der alligevel fri adgang til at blive tatoveret. Ja, det er et spørgsmål om, hvad fri adgang er. Jeg mener nu, det er noget teoretisk, for det er nu engang umuligt at passe sit arbejde samtidig med, at man bliver tatoveret, og det er jo ikke alle, der kan gå fra deres arbejde, når de får lyst til det. Hvis vi lukker forretningerne om aftenen, vil der ske det, at der alligevel tatoveres; en hvilken som helst pige i Nyhavn, en hvilken som helst tjener vil altid vide, i hvilke baglokaler og køkkener man kan få tatoveringer udført, og så må vi gå ud fra, at de udføres af fuskere, at der laves dårligt arbejde, og at det gøres af mennesker, der ikke tager hensyn til loven og tatoverer under aldersgrænsen og også på synlige steder, så hvis denne § 2 ikke fjernes, vil lovforslaget kun få én betydning, nemlig en negativ betydning. Hvis der er et problem, vil vi ikke hjælpe på problemets løsning, men så vil vi forøge og forvære dette problem.

Derfor vil jeg anbefale, at man følger de 14 udvalgsmedlemmer, der har stillet ændringsforslag om, at § 2 udgår. Gør vi ikke det, så foretager vi os noget, der er meget værre end intet; så forværrer vi nemlig problemet, hvis det foreligger.

Johan Asmussen: Vi er i mit parti ikke helt uenig med den vurdering, der kom frem for nogle dage siden i en ledende artikel i et af de københavnske blade, som talte om, at man her forvilder sig ind i bagatellernes rosenhave, og at ministerens lovforslag mod tatoveringer er et smukt eksempel fra den småtingsafdeling, hvor velmenende mennesker spilder deres tid.

Vi forstår godt ud fra det materiale, som er fremlagt, at der åbenbart har været og er en lang række tilfælde, som har ført til alvorlige komplikationer og konsekvenser af noget, der ligger vel nok de fleste af os så fjernt som tatoveringer, og derfor vil vi heller ikke bagatellisere den side af sagen. På den anden side har vi vor alvorlige tvivl om, hvorvidt en lov som denne i virkeligheden vil komme til at bøde så forfærdelig meget på det, som der kunne være grund til at forbedre. Men i tilslutning til det standpunkt, som jeg på mit partis vegne indtog ved første behandling, kan vi gå med til et forbud mod tatovering af de unge; når det drejer sig om børn og unge i hvert fald under 18 år, kan der være mening i at sætte et beskyttelsesapparat i gang, det erkender vi, men derudover ville vi ikke være gået.

Det glæder mig, og vi er tilfreds med, at udvalgsbehandlingen har medført, at i hvert fald et flertal er gået imod reglen om den almindelige butikslukketid; jeg mener, at det er et udslag af realitetssans at lade være med at sætte en sådan restriktion for noget som dette.

Så har man jo smykket, kan man måske sige, lovforslaget med ændringsforslaget om et forbud mod tatovering på hoved, hals og hænder, og det kan vi efter omstændighederne også støtte. I det hele taget er vort syn på dette spørgsmål det, at det, som vedtages her, vel nok ikke skader og forhåbentlig forbedrer forholdene på de punkter, hvor der har været behov for hjælp, selv om vi ikke har alt for stor tiltro